

se dá logicky odvoditi, že skutečnost nastala. Tomu bylo tak i v podání stěžovatelově, o které jde. Jeho obsah sděluje, že při líčení, které se konalo 18. srpna 1921 u okresního soudu proti stěžovateli pro urážku na cti, soudce L. horoval více pro protistranu, že byl mnohem více nakloněn této straně, že měl přímo spadeno na stěžovatele a že vynesl rozsudek tak nespravedlivý, jakoby líčení toto bylo bývalo mezi soudcem a žalující stranou ujednáno již předem. Tímto sdělením bylo projevováno, že se udála skutečnost, že soudce choval se a rozhodl stranicky v trestní věci proti stěžovateli pro přestupek proti bezpečnosti cti. Ovšem označuje se v podání toto sdělení, tento projev jako plný, určitý dojem, tedy jako závěr stěžovatelův; než uvádějí se zároveň předpoklady, — prameny, z kterých stěžovatel ke svému dojmu, — závěru, — dospěl; a sice skutečnost, že soudce L. měřil měrou nanejvýše nestejnou co do volnosti slova stěžovateli a jeho odpůrci, dále skutečnost, že soudce L. stýká se ponejvíce s lidmi bohatými, k nimž přináleží také odpůrce stěžovatele, který je chudřasem, a konečně skutečnost prý v celém městě známá, že soudce L. skoro všechno sprostňuje, kdežto stěžovatele odsoudil krátkou cestou pro skutek, který urážkou na cti vůbec není. Zda projev stěžovatelův, závěr jeho a předpoklady proň uvedené jsou spolehlivé a věrohodné, a zda tvrzení stěžovatelovu bylo, či mohlo býti prisouzeno více nebo méně víry, je v této trestní věci bezvýznamno, jelikož jde o udání u vrchnosti, které nepředpokládá způsobilosti, dáti vrchnosti příčinu k vyšetřování nebo k pátrání. Není tudíž mylným stanovisko nalézacího soudu, že v podání, o které jde, nečiní se pouze všeobecné výtky, nýbrž vyslovují se konkrétní tvrzení zneužití moci úřední. Nalézací soud vyslovuje jednak v rozhodovacích důvodech, že pachatel byl si i subjektivně vědom svého činu, zjistik v předchozích větách, že obsahem podání stěžovatelova byl soudce L. nařknut ze zneužití moci úřední; jednak v rozsudkovém výroku, že stěžovatel je vinen, že . . . udal soudce L-a z v y m y š l e n é h o zločinu Tím jest nepochybným způsobem zjištěno, že si stěžovatel byl v době činu vědom nepravdivosti svého udání. Dovožuje-li stížnost, že stěžovatel v době, kdy udání psal a odeslal, pro rozčilení z domnělé křivdy, jím utrpěné, nebyl sobě vědom, že dojem jeho je nepravdivým, brojí tím pouze nepřípustně proti skutkovému zjištění nalézacího soudu, před nímž se stěžovatel v podstatě tímž způsobem hájil, jenž ale této obhajově neuvěřil z důvodů v rozsudku uvedených.

Čís. 1393.

Při souběhu kvalifikace zločinu krádeže dle §u 173 tr. zák. s §em 174 II až 176 II tr. zák. není třeba takové ceny ukradených věcí, v níž by byl obsažen nejmenší peníz požadovaný jak §em 173, tak i §em 174 II až 176 II tr. zák.

(Rozh. ze dne 1. prosince 1923, Kr I 1204/22.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalované do rozsudku zemského trestního soudu

v Praze ze dne 16. září 1922, jimž byla stěžovatelka uznána vinnou zločinem krádeže, uvedeným v §§ech 171, 173, 175 II a) tr. zák., -- mimo jiné z těchto

d ů v o d ů:

Nesprávnost právního posouzení shledává stížnost v tom, že nalézací soud vzal vedle kvalifikace činu dle §u 175 II a) tr. zák. za splnění též kvalifikaci dle §u 173 tr. zák. Vzhledem k tomu prý, že skutková povaha §u 175 II a) tr. zák. vyžaduje krádež věci v ceně 50 Kč převyšující, nemůže prý býti řeči o nějakém ideálním souběhu a není prý tudíž kvalifikace činu dle §u 173 tr. zák. odůvodněná. Stížnost je na omylu. Kvalifikace dle §u 175 II a) tr. zák. je závislou jednak na vlastnosti odcizené věci a jednak na tom, by cena plodů, tam uvedených, převyšovala aspoň 50 Kč. Dle §u 173 tr. zák. je pak prohlášena za zločin každá krádež, při níž odcizené peníze nebo hodnota věci odcizené převyšují 200 Kč, bez ohledu na to, zdali je krádež při tom kvalifikována snad ještě dle §u 174 II až 176 II tr. zák. čili nikoli. V zákoně nenalézá opory názor, že při souběhu kvalifikace dle §u 173 s některou z kvalifikací, v §§ 174 II až 176 II tr. zák. vyznačených, musil by tu býti takový obnos, v němž by docházel svého úplného krytí nejen nejmenší obnos v §u 173, nýbrž též v §§ 174 II až 176 II požadovaný. Obžalovaná má ostatně tím méně důvodu ku stížnosti, když při zjištěné ceně jetele 629 Kč jsou obě nejmenší částky, ku kvalifikaci dle §§ 173 a 175 II a) tr. zák. potřebné, v obnose 629 Kč více než kryty. K tomu přistupuje, že, i kdyby se vycházelo z názoru, stěžovatelkou zastávaného, nebyl by tím dán ještě důvod ku vznesení opravného prostředku zmateční stížnosti. Neboť, i kdyby se vyloučila kvalifikace dle §u 173 tr. zák., zůstalo by trestné jednání obžalované co do způsobu a stupně týmž a i trestní sazba, již by použití bylo a jež dle §u 178 tr. zák. jest jednotnou, zůstala by touž. I neoprávněné uznání kvalifikace dle §u 173 tr. zák. nepodléhalo by proto odporu opravným prostředkem zmateční stížnosti, nýbrž slušelo by proti němu brojiti jen odvoláním.

Čís. 1394.

Pro skutkovou podstatu přečinu dle první věty §u 303 tr. zák. jest lhostejno, že závadný výrok týkal se učení (obyčeje, zřízení) společného více vyznáním, jen když směřoval proti určité církvi.

Význam slova »pop (Pfaffe)«.

(Rozh. ze dne 1. prosince 1923, Kr I 1350/22.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalované do rozsudku krajského soudu v Chebu ze dne 13. listopadu 1922, jimž byla stěžovatelka uznána vinnou přečinem dle §u 303 tr. zák.